voláním spojuje výslovně odkládací účinky co do vykonatelnosti rozsudku. Jiná jest však otázka, zda jest opodstatněn návrh vymáhající strany, by povolený odklad exekuce byl učiněn závislým na složení jistoty povinnými, poněvadž dalším odkladem exekuce bylo by ohroženo její uspokojení (§ 44 druhý odstavec ex. ř.). Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že ohrožení vymáhající strany nemůže v tomto případě nastati, poněvadž prý výkon exekuce vyklizením bytu nebude nikdy nemožným, a stačí odkázati k rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 6109, jež se touto otázkou zabývá, doličujíc, že uspokojení vymáhajícího věřitele může býti ohroženo také tím, že mu byt povinným nebude všas uprázdněn a že tím bude mu znemožněno splniti vlastní smluvní závazek. Ježto rozhodnutí o návrhu vymáhající strany na složení jistoty podle §u 44 druhý odstavec ex. ř. jest závislým na okolnostech, ohrožujících uspokojení vymáhající strany a vyžadujících ještě vysvětlení ku správnému posouzení jejich účinků, bylo v tomto směru napadené usnesení zrušiti a prvému soudu uložiti, by o tomto návrhu znova rozhodl.

Čís. 7067.

Do usnesení rekursního soudu, jímž byl zamítnut návrh na opravu usnesení prvého soudu, ježto rekursní soud měl za to, že jde o návrh podle §§ 423, 430 c. ř. s. podaný opozděně a nikoliv o návrh podle § 419 c. ř. s., jak byl označen, a za nějž ho považoval i prvý soud, jest dovolací rekurs přípustným.

Označil-li soud prvé stolice vyřizuje návrh na přisouzení útrat sporu ve smyslu § 237 c. ř. s. patrným nedopatřením číselně formulář na tuto věc se nehodící, jde o rozhodnutí vadné a právem vyhověl soud prvé stolice návrhu na opravu usnesení toho. Lhostejno, že v usnesení soudu prvé stolice byla výše útrat sporu číselně stanovena, žalobkyni však náhrada takto upravených útrat neuložena.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 378/27.)

Usnesením ze dne 10. listopadu 1926 vyhověl soud prvé stolice návrhu žalovaného na přisouzení útrat sporu ve smyslu § 237 c. ř. s. a určil útraty, aniž by však byl uložil žalobkyni jich náhradu. Usnesením ze dne 13. prosince 1926 uložil soud prvé stolice k návrhu žalovaného náhradu oněch útrat žalobkyni. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl návrh žalovaného »na opravu usnesení ze dne 10. listopadu 1926«.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

Soud rekursní vyhověl rekursu žalobkyně a zamítl návrh žalovaného na opravu usnesení soudu prvé stolice ze dne 10. listopadu 1926 proto,

že návrh tento považoval za návrh ve smyslu § 423 a 430 c. ř. s. podaný po uplynutí osmidenní lhůty a nikoli za návrh ve smyslu § 419 c. ř. s., za jaký ho žalovaný sám označil a soud prvé stolice považoval. Nejde zde proto o zamítnutí návrhu na opravu ve smyslu § 419 c. ř. s. a dovolací rekurs jest přípustným, poněvadž ustanovení § 419 c. ř. s. o nepřípustnosti samostatného opravného prostředku proti zamítnutí návrhu na opravu nepřichází v úvahu. Ve věci samé není správným názor soudu rekursního, že jde zde o návrh ve smyslu § 423 c. ř. s. Při vydání usnesení ze dne 10. listopadu 1926, vyřizujícího návrh žalovaného na přisouzení útrat sporu ve smyslu § 237 c. ř. s., stalo se soudu první stolice patrné nedopatření při číselném označení formuláře na tuto věc se nehodícího a dalo by se proto nejvýše říci, že o návrhu na přisouzení útrat sporu první soud vůbec nerozhodl. Na tom nic nemění, že v usnesení soudu prvé stolice byla výše útrat sporu žalovaného číselně stanovena, ježto stanovení to samo o sobě buď nebylo vůbec rozhodnutím o návrhu žalovaného na přisouzení útrat sporu proti žalobkyni z důvodu § 237 c. ř. s., bylo-li však rozhodnutím, bylo záměnou formuláře vadným podle § 419 c. ř. s. Když soud prvé stolice k návrhu žalovaného podanému výslovně jako návrh na opravu onoho usnesení ve smyslu §u 419 c. ř. s. své usnesení ze dne 10. listopadu 1926 pro patrnou nesprávnost napadeným usnesením opravil, nelze tomuto rozhodnutí soudu prvé stolice nic vytýkati.

Čís. 7068.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Vdova po zaměstnanci s naturálním bytem nemá nároku na odklad exekuce vyklizením.

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 397/27.)

Návrhu vdovy po zřízenci s naturálním bytem, by jí byl povolen odklad exekuce vyklizením, soud prvé stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Soud rekursní sdílí názor stěžovatelky, že povinná Marie R-ová, vdova po zřízenci s bytem naturálním, nepatří k osobám, požívajícím podle §u 1 zák. ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. zákonného dobrodiní, by nucené vyklizení z bytu naturálního bylo odloženo. Jest sice správné, že Marie R-ová nevloudila se bezprávně do držby bytového práva. Nerozhoduje též, že nyní nemá právního důvodu k používání bytu. Ani zřízenec s naturálním bytem, jehož služební poměr byl zrušen, nemá právního důvodu, by dále používal služebního bytu; přece však podle řečeného zákonného místa může se domáhati, by nucené vyklizení bylo odloženo. Avšak podle názoru rekursního soudu jest předpokladem řečeného zákonného dobrodiní, že povinná strana dostala se k tomu, by byt používala, na základě přímého právního poměru mezi ní a stranou vymáhající. Právní tento